

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 21. S. Ambrosius Episcopus Mediolanensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

doctrina sana de Verbi præexistentia ante Sæculum IV.
 omnia Sæcula, de Incarnatione, ejusque Λ. C. 374.
 effectibus, & operationibus Spiritui San-
 cto propriis destrueretur. Dicit etiam, p. 848.
 frustra Personis divinis tribui diversa No-
 mina, nisi Ideæ distinctæ dentur his No-
 minibus conformes. Sabellius admitte- p. 850.
 bat vocem, Personas, Græce *Προσωπα*, di- p. 849.
 cens, Deum pro nata occasione plures
 Personas produxisse; at S. Basilius non
 sufficere dicit, si quis Personas distinctas
 numeret, sed vult, ut confiteamur, quam-
 libet in vera hypostasi subsistere. Sabel-
 liani Textu S. Gregorii Thaumaturgi a-
 butebantur, non attendentes, quod in illo
 loco non Dogmatice fuerit locutus, sed
 tantum contra Gentilem disputaverit, ut
 eum ad fidem adduceret.

§. XXI.

S. Ambrosius Episcopus Mediolanensis.

Inter tot conflictationes S. Basilius ma-
 gnum solatium percepit ex nuntio, quod
 S. Ambrosius Episcopus Mediolanensis
 fuerit ordinatus in locum Auxentii ex
 Cappadocia, Ariani notissimi, qui tandem
 obierat, postquam hanc Sedem annis vi-
 ginti occupasset, ab anno 355. & S. Dio-
 nyssii Exilio usque ad annum 374. In po-
 pulo Mediolanensi contentio super eligen-
 dum Episcopum fervebat, Catholicis Ca-
 tholicum, Arianis Arianum expetentibus,
 com-

*Sup. l. XIII.
 §. 18. Hier.
 Chron. an.
 376. Ruff. II.
 hist. c. II.
 Paul. in vita
 Ambr. n. 6.*

Sæculum IV commovetur Seditio, haud procul a de
A. C. 374. vastatione civitas aberat. Ambrosius
 illius Provinciæ Rector fuerat creatus,
 utpote Consularis Liguriæ, & Emiliæ.
 Is filius erat Ambrosii Galliarum Præto-
 rii Præfecti, cum Romæ, ubi post obitum
 Patris educabatur, litteris operam dedi-
 set, deinde in Prætorio Probi, Italiæ Præ-
 fecti, ingenio, & facundia super omnes
 eminuit; ipsum ergo Præfectus in ordi-
 nem Senatorum susceptum, ad gerendam
 Præfecturam Mediolanensem misit, inter
 alia monita his verbis eum allocutus:
Vade! age! non ut Judex, sed ut Episcopus.
 Ubi itaque Ambrosius omnium
 conditionem spectare intellexit, celeriter in
 Ecclesiam se contulit, ut populi motus
 compesceret, ibique diu multumque de
 pace, & tranquillitate Reipublicæ ex ar-
 gumentis Politicis disseruit. Et ecce
 subito universus populus conclamat, in
 ipsum Ambrosium in Episcopum experens
 ajunt, infantem primo omnium ter cla-
 masse: *Ambrosius Episcopus!* secutum-
 que populum cum gaudio eadem verba
 repetiisse. De hoc certe constat, mira-
 culo proximum fuisse, quod animi om-
 nium fuerint reconciliati, & omnes Ari-
 ni, Catholicive in Episcopum exoptave-
 rint, quamvis esset tantum Catechume-
 nus.

Paul. n. 7. Ambrosius inexpectatis clamoribus
 atto.

attonitus, Ecclesia se proripuit, jubens-^{Sæculum IV.}
 que, ut sibi tribunal erigeretur, publice ^{A. C. 374.}
 de quibusdam accusatis quæstionem ha-
 buit, ut severi Judicis, & crudelis viri
 speciem populo exhiberet; non tamen
 fefellit populum, clamantem: *Super nos
 sit peccatum tuum!* perturbato animo in
 domum suam rediit, placebatque vitam
 Philosophorum profiteri; sed fuere, qui
 ejus mentem ab hoc proposito dimove-
 runt; ne tamen Episcopus esse cogere-
 tur, voluit lasciviæ simulationem indue-
 re, & necdum Christianas leges satis e-
 doctus, usque adeo imprudenti zelo agi
 se passus est, ut meretrices, inspectante
 populo, in domum suam induci jusserit;
 sed multo fortius clamabat populus: *Su-
 per nos sit peccatum tuum!* Videns ergo,
 quod nihil proficeret, fugiendi consilium
 cepit. Intempesta nocte Mediolanum
 egressus, Ticinum pervenire cogitabat,
 ecce autem redeunte luce ante urbem Me-
 diolanensis portam, quæ Romana voca- ^{n. 8.}
 batur, consistere se obstupuit; tum a ^{Ambr. ep. 21.}
 populo iterum inventus, diligentius cu- ^{n. 7. ad Val.}
 stodiebatur. Mittuntur, qui totius Ele-
 ctionis ordinem ad Imperatorem Valen-
 tinianum referrent, & rogarent, ut in
 ipsius ordinationem consentiret, nam ob
 officium, quod Ambrosius gerebat, con-
 sensus Cæsaris erat necessarius; Impera- ^{Amm. lib.}
 tor, qui tunc Treviris agebat, inquit, gra- ^{XXX. 6. 4.}
Hist. Eccles. Tom. IV. H h tiffi-

Sæculum IV.

A. C. 374.

tissimum sibi accidere, quod, quem ipse
Judicem misisset, in Episcopum fuisset e-
lectus, jussitque, ut sine mora ordinare-
tur, dicens, hanc subitam animorum con-
spirationem solius Dei opus esse posse.
Dum Imperatoris responsum expectatur,
Ambrosius iterum fugæ intentus, in pro-
edio cujusdam, Leontii Nomine, ex ordi-
ne Clarissimorum, se occuluit, at ubi re-
sponsum allatum est, nec ipsi Leontio,
etiam voluisset, eum ultra occultare li-
cuit, nam Italiæ Vicarius, cui hujus Co-
sarei Rescripti executio, commissa est,
mandatum affigi jussit, quo intentatis
gravibus pœnis, præcipiebatur, ut, quis-
cunque sciret, ubi Ambrosius lateat, in-
dicaret. Itaque e latebris erutus, & Me-
diolanum reductus, tandem cognovit
voluntatem Dei esse, ut ordinaretur E-
piscopus, nec sibi licitum ultra reluctari.

Cum esset adhuc Catechumenus, ab
Episcopo Catholico baptizari petiit, ti-
mens ne in Arianorum manus incidere-
t. Baptizatus rursus omnem conatum adhi-
buit, ut saltem suam ordinationem re-
tardaret, ne regula violaretur, qua Neo-
phyti ordinari prohibentur; cum autem
hoc solum ideo S. Paulus præcipiat, ne
Neophytus superbia inflatur, nota S. Am-
brosii humilitas, & urgens Ecclesiæ ne-
cessitas omnibus suaserunt, hic, & nunc
in hoc præcepto esse dispensandum. Om-
nes

S. Ambrosius

*Ep. 63. n. 6.**1. Tim. 3. 6.*

nes tamen functiones Ecclesiasticas exercuit, & die octavo post suum baptismum in Episcopum ordinatus est, ut creditur, septima Dec. anno 374. Hæc ordinatio totum populum magno lætitiæ sensu affectit, eamque omnes tam Occidentis, quam Orientis Episcopi approbarunt. Tunc Ambrosius annos ætatis forte triginta quatuor numerabat.

Quamprimum Episcopus fuit, omne aurum, & argentum, quod habebat, Ecclesiæ, & pauperibus dedit. Agrös suos Ecclesiæ donavit, reservato usufructu sorori suæ Marcellinæ, quæ Romæ versabatur, & inter manus Liberii Papæ votum Virginitatis deposuerat. Curam rei domesticæ fratri suo Satyro, qui eum invictus Mediolanum venerat, demandavit. Itaque omni rerum temporalium sollicitudine liberatus, totum quantum se suo Ministerio dedit. Præprimis assidue SS. Scripturarum studio incumbebat, hæc enim vix quidquam aliud, quam Scriptores profanos legerat. Omnes temporis particulas, quas negotiis subtrahere poterat, atque aliquam noctis partem Lectioni dabat. Præter S. Scripturam Auctores Ecclesiasticos legebat, & inter alios Origenem, & S. Basilium, cujus opera omnium maxime manibus terebat. Pro mensura eorum, quæ legendo didicerat, alios docebat; omnibus diebus Do-

Sæculum IV.
A. C. 374.

Paul. n. 38.

Ambr. III.
de Virg. c. 1.

De exces.
Satyri. n. 20.

I. off. I. n. 1.
IV.

Aug. Conf.
VI. c. 3.

Ambr. ep. 29.
Iren. Hier. 1.
in Ruff. Aug.
ibid.

Ambr. ep. 20.
n. 15.

Hh 2 minicis

Sæculum IV. minicis pro Concione dicebat. S. Sa
A. C. 374. crificium quotidie offerebat. (*) Prædi-

S. Ambrosii
Vita.

Hier. Chron.
an. 376.

Theod. IV.
hist. VI. VII

cationis ejus adeo felix successus fuit, ut
 totam Italiam, proscripto Arianismo, ad
 fidem Orthodoxam reduxerit. Haud
 multo post ordinationem suam querelas
 ad Imperatorem Valentinianum detulit,
 quod Magistratus in quadam causa con-
 tra leges egissent; respondit Imperator:
Fam dudum mihi tua in dicendo libertas
nota est, quo non obstante in tuam ordi-
nationem consensi, perge igitur peccata
nostris illa remedia, quæ Lex divina præ-
cipit, applicare. Circa idem tempus
 Ambrosius scripsit ad S. Basilium, qui in
 litteris responsoriis significavit, quantum
 gaudium percipiat, quod sibi tantum ve-
 rum cognoscere detur; & videre, quod

Bas. ep. 55. Deus gregem suum commiserit viro, ut
 ipse loquitur, ex urbe Dominante ortu
 Provinciæ regendæ olim destinato, gene-

(*) Opportunissima est hic loci Annotatio
 Anonymi I. Ecce exemplum notatu dignum
 Missæ quotidianæ, & privatæ! non enim est ve-
 rosimile, S. Ambrosium quotidie solemniter
 multis Clericis ministrantibus Sacrificium obe-
 lisse. Vel hoc solo Antiquitatis testimonio satis
 confunditur Interpretis Protestantis garrulitas
 dicentis, non fuisse usum Missarum privatarum
 in welchen man etwas murmelt, das niemand vor
 steht,

ris splendore, vita illustrissima, eloquen-
 tiæ vi summa, & rerum gerendarum ex-
 perientia spectatissimo, qui omnes hujus
 mundi honores dimiserit, & vilipenderit,
 ut Jesum Christum lucraretur. Tum sic
 prosequitur: *Macte animo! vir Dei!*
cum Evangelium acceperis non ab homini-
bus, sed ab ipso Domino, qui te ex hujus
mundi iudicibus elegit, ut te in Cathedram
Apostolorum poneret, bonum certamen cer-
ta, populi morbis medicinam affer, si quos
Arianorum venenum infecit, & nobis fre-
quentes Epistolas in solamen ob locorum di-
stantiam, & in perpetuæ charitatis ali-
mentum mitte.

Sæculum IV.
 A. C. 374.

§. XXII.

Concilium Valentinum.

Sanctus Ambrosius illa tempestate non
 solus fuit, qui simulatione vitiorum
 famam suam apud populos labefactare
 tentavit, ut Episcopatum effugeret. Tan-
 ta sed inordinata humilitas reprimi de-
 buit in quodam Concilio in Gallia eodem
 anno, quo ipse ordinatus est, celebrato,
 nempe in Concilio Valentia, quorum a-
 cta quarto Idus Julii, Imperatore Gratia-
 no, & Equitio Consulibus, id est, duode-
 cima Julii anno 374. data sunt. Ad mi-
 nimum viginti Episcopi adfuerant, nem-
 pe novemdecim, quorum Nomina in sub-
 scriptionibus leguntur, inter quos Flo-

to. 2. Conc.
 p. 409.

H h 3 rentius